

# Het geboortehuis van mijn moeder

Het was vaste prik als we met de bus, en later met de auto op bezoek gingen bij opa en oma in Neer. Ergens op de Napoleonsweg, vlak voor de afslag naar Nunhem riepen we in koor: 'Mam, mam, waar is dat huisje waar je geboren bent.' En dan wees ze altijd naar een bakstenen gebouwtje in het landschap. In mijn herinnering zag het eruit als een schuurtje. Mijn moeder vertelde dat haar ouders er waren gaan wonen aan het eind van de oorlog. Mijn opa, een metselaar die geen werk kon vinden, mocht van de eigenaar Neelen er gratis wonen in ruil voor het werk op het land van Ghoor.

## Petroleumlamp

We zagen uit de verte dat het huisje echt klein was en konden ons nauwelijks voorstellen hoe het voor mijn moeder was geweest daar te leven. Ze sliep met haar vier broertjes en zusje in een groot bed. Er was geen elektriciteit, ze lazen bij een petroleumlamp. En voor stromend water moesten ze buiten om naar de handpomp. Ook de wc, of liever de poepdoos, stond buiten tegen het huisje aangebouwd. Mijn moeder woonde er tot haar tiende, toen kregen ze een huis in Neer waar haar jongste zusje is geboren. Achteraf gezien begrijp ik niet w

aarom we niet een keer naar dat huisje zijn gaan kijken. Want ik ben wel nog met mijn moeder in Neer geweest om een bezoekje te brengen aan Tante Mia, de jongste zus van mijn opa. Of aan de graven van mijn opa en oma op de begraafplaats in de dorpskern.

## Gier

Misschien was het een onuitgesproken afspraak niet te veel terug te willen denken aan die eerste moeilijke tijd na de Tweede Wereldoorlog? Ook wist mijn moeder vast dat boer Neelen vaak gier in het huisje stortte om via de stank de jeugd op afstand te houden die het inmiddels leegstaande huisje als 'feestplaats' had ontdekt.

Vorig jaar maart belde mijn moeder me enthousiast op. 'Weet je nog mijn geboortehuisje?' Ik had er al jaren niet meer aan gedacht. 'Dat hebben ze met vrijwilligers gerestaureerd. Het wordt morgen officieel geopend.'

Even kon ik mijn moeder niet volgen. Dat gebouwtje op het land, hoezo gerestaureerd? 'Ja, wist je dat dan niet, het is een van de laatste Wehrmachthuisjes in Limburg. En ze hebben mij geïnterviewd over hoe het voor ons was om daar te wonen.' Ik hoorde iets van trots in haar stem doorklinken en ik vond het

vreselijk jammer dat ik niet bij de opening kon zijn. Gelukkig kreeg ik deze zomer een tweede kans. Want mijn moeder had bedacht dat ze haar zeventigste verjaardag op eerste kerstdag dit jaar extra vroeg wilde vieren, zodat ze meer kans had op een zonnige dag. Ze wilde bovendien haar kinderen, kleinkinderen en hartsvrienden laten zien waar ze geboren was en de eerste tien jaar van haar leven had doorgebracht. Dus ging er een uitnodiging uit voor koffie met vlaai op het wandel terras bij het landgoed Neyenghoor en een wandeling naar het geboortehuis van mijn moeder.

## Stortregen

Na de hartelijke ontvangst op het terras, stond Bart van de Venne, een van de leden van de Studiegroep Leudal ons op te wachten. Helaas was het een typische Nederlandse zomerdag, dus liepen we door de stortregen door het veld naar het huisje. Het gaf wel meteen een gevoel hoe het voor mijn moeder geweest moest zijn als zij na een schooldag terug naar huis moest wandelen van de dorpschool in Neer.

Tijdens de wandeling vertelde Bart hoe ze met vele vrijwilligers uit de buurt anderhalf jaar lang elke vrijdag en zaterdag aan het gebouw

hebben gewerkt om het weer in de oude staat terug te brengen. Het was mooi om te horen dat allerlei bedrijven en de gemeente subsidie hadden verleend om de historische waarde van dit huisje in stand te houden.

## Onwerkelijk

Mijn broers en zus, mijn dochter en neefjes en nichtjes gingen allemaal wat aarzelend naar binnen. Het was voor ons onwerkelijk. Was onze moeder en oma hier echt opgegroeid? Op een plek waar ook een paar jaar een groepje Duitsers hadden gezeten om Engelse vliegtuigen uit de lucht te halen?

Bart nam ons mee in de piepkleine woonkeuken en vertelde ons enthousiast via foto's en kaarten hoe dit huisje onderdeel was van de Duitse verdedigingslijn 'de Kammhuberlinie' tegen de Britse luchtmacht. Er hing ook een lijst met neergeschoten vliegtuigen. Dat raakte toch. Wij waren hier om het leven van mijn moeder te vieren. En de jonge Engelse piloten lieten hier het leven in de strijd voor onze vrijheid.

Petra Stienen is Arabiste en publiciste.

“  
Wij waren hier om het leven van mijn moeder te vieren. En de jonge Engelse piloten lieten hier het leven in de strijd voor onze vrijheid.

